

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 25. juni 2024 av Høyesterett i avdeling med

dommer Aage Thor Falkanger
dommer Per Erik Bergsjø
dommer Arne Ringnes
dommer Borgar Høgetveit Berg
dommer Knut Erik Sæther

HR-2024-1146-A, (sak nr. 23-177474SIV-HRET)
Anke over Hålogaland lagmannsretts dom 21. september 2023

Gjensidige Forsikring ASA

(advokat Vibeke Stiansen – til prøve)

mot

Rana kommune

(advokat Anette Fjeld)

S T E M M E G I V N I N G

(1) Dommer **Bergsjø:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

(2) Saken gjelder et forsikringsselskaps krav om regress for erstatning utbetalt etter brann i en bolig. Kravet er rettet mot kommunen som leide boligen, mens skaden ble forårsaket av en fremleietaker. Spørsmålet er om regresskravet er avskåret etter skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 eller på ulovfestet grunnlag.

(3) Rana kommune inngikk i 2015 avtale med A om leie av hans enebolig i --- gate 0 i Mo i Rana. Kommunen benyttet boligen til utleiebolig for flyktninger, og i desember 2018 var den fremleid til en flyktningfamilie.

(4) Boligen ble totalskadet i brann 23. desember 2018. Den var forsikret i Gjensidige Forsikring ASA («Gjensidige»), og skaden ble meldt til selskapet samme kveld. Det er enighet om at brannen ble forårsaket av fremleietakeren. Kostnadene knyttet til rivning og bygging av ny bolig på totalt 8 340 745 kroner ble dekket av Gjensidige i henhold til forsikringsavtalen.

(5) Gjensidige fremmet 6. oktober 2021 regresskrav mot Rana kommune med det samme beløpet. Regresskravet ble avslått, og Gjensidige tok ut stevning.

(6) Helgeland tingrett avsa 21. april 2023 dom med slik slutning:

«1. Rana kommune dømmes til å betale kr. 7.240.745,- i erstatning til Gjensidige Forsikring ASA.

I tillegg kommer forsinkelsesrenter fastsatt i lov fra 06.11.21 til betaling skjer.

2. Gjensidige Forsikring ASA tilkjennes sakens kostnader med kr. 96.641,-.»

(7) Tingretten kom til at det forelå regressadgang, fordi skaden var voldt i «dermed likestilt virksomhet», jf. skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 nr. 1 bokstav b. Enkelte tapsposter ble imidlertid avkortet.

(8) Rana kommune anket dommen til Hålogaland lagmannsrett, som 21. september 2023 avsa dom med slik slutning:

«1. Rana kommune frifinnes.

2. I sakskostnader for tingrett betaler Gjensidige Forsikring ASA til Rana kommune 311 482 – trehundreogellevetusenfirehundreogåttito – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.

3. I sakskostnader for lagmannsrett betaler Gjensidige Forsikring ASA til Rana kommune 345 785 – trehundreogførtifemtusensyv hundreogåttifem – kroner innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse.»

- (9) Lagmannsretten kom til at skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 var til hinder for at Gjensidige kunne kreve regress fra Rana kommune. Riktignok falt kommunens leie- og utleievirksomhet etter lagmannsrettens syn i seg selv inn under alternativet «dermed likestilt virksomhet» i § 4-2 nr. 1 bokstav b. Etter en konkret vurdering kom lagmannsretten likevel til at skaden her ikke var «voldt ... i» virksomheten. Spørsmålet om skadeserstatningsloven §§ 4-2 og 4-3 i det hele tatt får anvendelse på regresskravet i denne saken, var ikke tema i tingretten og lagmannsretten.
- (10) Gjensidige har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen.
- (11) Saken står i en annen stilling for Høyesterett enn for tingretten og lagmannsretten. Gjensidige har – i motsetning til for de tidligere instansene – anført at skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 ikke får anvendelse. Rana kommune har på sin side endret argumentasjonen knyttet til uttrykket «dermed likestilt virksomhet» i skadeserstatningsloven § 4-2 nr. 1 bokstav b. Kommunen har dessuten gjort gjeldende at regress er avskåret på ulovfestet grunnlag.

Partenes syn på saken

- (12) Ankende part – *Gjensidige Forsikring ASA* – har i korte trekk argumentert slik:
- (13) Gjensidige kan kreve regress etter den ulovfestede hovedregelen om regressrett for den som har dekket en annens forpliktelse. Regresskravet avskjæres ikke etter bestemmelsene i skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2. Prinsipalt følger dette av at bestemmelsene ikke får anvendelse på kravet i saken. De gjelder som den klare hovedregel ansvar utenfor kontrakt, mens kommunens ansvar bygger på kontrakt, nærmere bestemt husleieavtalen med A. Subsidiært faller regresskravet inn under unntaket i § 4-2 nr. 1 bokstav b om skade voldt i «dermed likestilt virksomhet».
- (14) Regresskravet kan ikke avskjæres på ulovfestet grunnlag. Adgangen til slik avskjæring må være svært snever. De hensyn som begrunnet avskjæring i Rt-2003-1601, slår ikke til i saken her.
- (15) Gjensidige Forsikring ASA har lagt ned slik påstand:
- «1. Lagmannsrettens dom oppheves og hjemvises til fornyet behandling i lagmannsretten.
 2. Gjensidige Forsikring ASA tilkjennes sakens kostnader for Høyesterett.»
- (16) Ankemotparten – *Rana kommune* – har i korte trekk argumentert slik:
- (17) Skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 om avskjæring av regress får anvendelse i saken. Riktignok er hovedregelen at regressadgangen i kontraktsforhold ikke reguleres av disse bestemmelsene, men dette utgangspunktet må nyanseres. Her kunne brannen like gjerne vært forårsaket av andre enn fremleietakeren, og da må avskjæringsreglene likevel gjelde. Anvendelsesområdet for skadeserstatningslovens avskjæringsregler bestemmes av skadens karakter.

- (18) Fordi vilkåret i § 4-2 nr. 1 bokstav b ikke er oppfylt, må regresskravet avskjæres. En kommunes tjenesteyting faller i utgangspunktet inn under begrepet «dermed likestilt virksomhet». Men i dette tilfellet er det ingen sammenheng mellom skaden og kommunens bosettingsvirksomhet – skaden er voldt i den private sfære og i forlengelsen av et privat gjøremål. Kommunens aktivitet når ikke opp til terskelen for virksomhet som kan likestilles med ervervsvirksomhet.
- (19) Subsidiært må Gjensidiges regresskrav avskjæres på ulovfestet grunnlag. Systembetraktninger og reelle hensyn tilsier at kommuner slipper regresskrav i saker som denne.
- (20) Rana kommune har lagt ned slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
 2. Rana kommune tilkjennes sakskostnader.»

Mitt syn på saken

Nærmere om saksforholdet

- (21) Rana kommune har siden tidlig på 1990-tallet hatt avtale med Utlendingsdirektoratet og senere Integrerings- og mangfoldsdirektoratet («IMDI») om bosetting av flyktninger. I desember 2012 traff kommunen vedtak om bosetting av inntil 50 personer per år. Av vedtaket fremgår at «Flyktningetjenesten» på det tidspunktet utgjorde sju årsverk, som var knyttet til arbeidet med «bosetting, integrering og kvalifisering av flyktninger». Bosettingsarbeidet omfattet «alt fra det forvaltningsmessige med skriftlige avtaler mellom kommune, IMDI og flyktningen, samt det å skaffe egnet bolig, og sørge for et godt mottak av flyktningen og dennes familie».
- (22) I september 2015 leide kommunen As enebolig. Av husleiekontraktens punkt 4.1 fremgår at boligen skulle benyttes «til beboelse, og framutleies til bosetting av flyktninger av flyktningkontoret i Rana kommune». Punkt 4.4 regulerer leietakers plikt til vedlikehold, og her heter det blant annet:
- «Leietaker er ansvarlig for skader som er påført boligen av sine fremleietakere.»
- (23) Kommunen var altså etter kontrakten med A ansvarlig for skader som fremleietakerne påførte boligen. Etter punkt 6.1 opphørte kontrakten uten oppsigelse 1. oktober 2020.
- (24) Som nevnt ble boligen totalskadet i brann 23. desember 2018. Det er enighet om at årsaken var at fremleietakeren hadde latt tre komfyrplater stå på etter matlaging. Den ene platen sto sannsynligvis på full effekt, noe som gir en overflatetemperatur på 400–450 grader. Gjensidige har fremmet regresskrav mot Rana kommune for å få dekket utbetalingen under boligforsikringen. Kommunen har erkjent ansvar for skaden etter husleieloven, men mener at Gjensidige ikke kan kreve regress.

Utgangspunktet om regressrett

- (25) Det rettslige utgangspunktet er at den som har dekket en annens forpliktelse, kan kreve regress. Jeg viser til Rt-1997-1029 *Mofrakt*, hvor førstvoterende på side 1036 uttaler:

«Her vil jeg peke på at det følger av alminnelige rettsgrunnsetninger at den som har dekket en annens forpliktelse, normalt og som utgangspunkt, har et regresskrav i behold. Det er avskjæring av regress som krever særskilt hjemmel.»

- (26) Denne rettssetningen er gjentatt i flere avgjørelser, se HR-2017-2414-A *spiker* avsnitt 47 og 49, HR-2018-577-A *Nemi* avsnitt 36 og HR-2019-2386-A avsnitt 34. Hovedregelen er altså regressrett for den som dekker en annens forpliktelse, men avskjæring kan skje hvis det foreligger «særskilt hjemmel». Jeg kommer tilbake til forståelsen av dette uttrykket.
- (27) Skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 gir hjemmel for avskjæring av regress i visse tilfeller. Jeg tar først stilling til om bestemmelsene får anvendelse her.

Får skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2 anvendelse?

Generelt om anvendelsesområdet for bestemmelsene

- (28) Skadeserstatningsloven § 4-3 begrenser forsikringsselskapers rett til regress for utbetalt erstatning ved tingskade eller annen formuesskade. Bestemmelsen lyder:

«I den utstrekning selskapet ved forsikring for tingskade eller annen formuesskade har betalt erstatning til skadelidte, kan det kreve regress hos den ansvarlige skadevolder så langt skadelidte kunne ha krevd erstatning hos skadevolderen etter § 4-2.»

- (29) Selskapet kan altså kreve regress i samme utstrekning som skadelidte kunne krevd erstatning fra skadevolder etter § 4-2. Dermed begrenses regressadgangen av kriteriene i § 4-2 nr. 1, som har denne ordlyden:

- «1. I det omfanget det er på det rene at en skade kan kreves dekket av forsikring for tingskade eller annen formuesskade, kan den skadelidte bare gjøre gjeldende sitt erstatningskrav mot den ansvarlige skadevolder dersom skaden er voldt:
- a. ved forsett eller grov uaktsomhet av den ansvarlige selv, eller
 - b. i hans yrke, ervervsvirksomhet eller dermed likestilt virksomhet.»

- (30) Anvendelsesområdet for disse bestemmelsene var tema i HR-2019-2386-A. I den saken var en boligeiendom solgt med en mangel. Kjøpernes forsikringsselskap hadde dekket utgiftene de hadde hatt før saksanlegget for å dokumentere selgerens mangelsansvar. Selskapet krevde regress fra selgerens forsikringsselskap – «eierskifteforsikringen». Eierskifteforsikringen mente at §§ 4-2 og 4-3 gjelder også i kontraktsforhold, og at regresskravet derfor var avskåret.
- (31) I avsnitt 42 sammenfatter førstvoterende sitt syn på ordlyden i §§ 4-2 og 4-3. Konklusjonen er at «en naturlig forståelse av hva kapitlet er ment å regulere, og ordlyden

i bestemmelsene, taler med atskillig tyngde mot at de griper inn i mangelsoppgjøret etter salg av en boligeiendom».

(32) Lovhistorikken og forarbeidene drøftes i avsnitt 43–64. Jeg viser generelt til drøftelsen, men finner grunn til å fremheve redegjørelsen i avsnitt 47 følgende for bestemmelsen som frem til 1985 var tatt inn i skadeserstatningsloven § 4-1. Den slo fast at reglene i skadeserstatningsloven ikke gjorde «innskrenkning i det ansvar som påhviler noen etter kontrakt». Førstvoterende slår fast at konsekvensen av opphevelsen i 1985 *ikke* er at §§ 4-2 og 4-3 også gjelder ansvar i kontrakt, slik eierskifteforsikringen gjorde gjeldende i saken. Begrunnelsen er dels bakgrunnen for at § 4-1 – opprinnelig § 3-1 – ble tatt inn i skadeserstatningsloven. Dels bygger førstvoterende sitt syn på ulike forarbeidsuttalelser.

(33) Etter gjennomgangen av ordlyd, lovhistorikk og forarbeider konkluderer førstvoterende slik i 2019-dommen avsnitt 64:

«Det generelle utgangspunktet om at regressadgangen i kontraktsforhold ikke reguleres av skadeserstatningsloven § 4-2 og § 4-3, er ikke forlatt i forarbeidene. Dette utgangspunktet nyanseres imidlertid i noen nærmere angitte tilfeller. Det er bakgrunnen for at regelen i § 4-1 første ledd ble opphevet – den var for kategorisk. Opphevelsen av § 4-1 første ledd gir altså ikke grunnlag for den motsatte slutning; at etter opphevelsen skulle § 4-2 gjelde generelt i kontraktsforhold.»

(34) Førstvoterende finner støtte for denne foreløpige konklusjonen i rettspraksis, se avsnitt 65–70. I avsnitt 71 peker han på at ansvaret bør ligge der det hører hjemme, og at avskjæring av regress ikke bør gripe inn i en risikofordeling som er regulert etter en avveining av kontraktspartenes interesser.

(35) På bakgrunn av dommen fra 2019 konstaterer jeg at §§ 4-2 og 4-3 som hovedregel ikke regulerer regressadgangen i kontraktsforhold. Det kan tenkes unntak, jf. formuleringen om at utgangspunktet nyanseres «i noen nærmere angitte tilfeller». Spørsmålet er i hvilke situasjoner dette kan være aktuelt, og om vår sak er et slikt tilfelle.

Reguleres Gjensidiges regresskrav av skadeserstatningsloven §§ 4-2 og 4-3?

(36) Rana kommune har ikke bestridt utgangspunktet om at §§ 4-2 og 4-3 ikke gjelder ansvar i kontrakt. Kommunens syn er imidlertid at skadens karakter er avgjørende for om bestemmelsene får anvendelse. Her kunne skaden vært forvoldt av en hvilken som helst annen enn en kontraktspart, hevdes det, og da må bestemmelsene gjelde.

(37) Hverken ordlyden i § 4-2 eller forarbeidenes omtale av regressreglene gir etter mitt syn holdepunkter for å konkretisere rettssetningen som er stilt opp i HR-2019-2386-A avsnitt 64. Rettspraksis gir heller ikke ytterligere veiledning. Begge parter har imidlertid trukket inn ulike forarbeidsuttalelser om lempingsregelen:

(38) I NOU 1977: 33 *Om endringer i erstatningslovgivningen* punkt 2.2.2 på side 15 slår Erstatningslovutvalget fast at lemping ikke bør skje «når en ansvarsreduksjon vil være i direkte strid med uttrykkelig avtale om ansvarsomfang eller når ansvaret skyldes brudd på en hovedforpliktelse i et kontraktsforhold». Som eksempel på et kontraktsmessig ansvar der lempingsregelen ikke bør anvendes, nevner utvalget selgerens erstatningsansvar for mislighold i form av forsinkelse eller mangler. Deretter uttaler utvalget:

«I unntakstilfelle bør imidlertid lempning kunne skje selv om skadevolderen står i kontraktsforhold til skadelidte. Som eksempler nevnes at en leieboer ved uaktsomhet har voldt brannskade i utleierens uforsikrede eiendom, eller at en privatperson har påtatt seg å oppbevare et kostbart kunstverk for en venn, men på grunn av oppbevarerens forsømmelse, blir kunstverket skadet ved brann. I disse tilfelle bør lempning ikke være utelukket. Den omstendighet at det foreligger et kontraktsforhold, bør således ikke i seg selv være nok til å si at lempning ikke kan skje.»

- (39) Jeg viser videre til Ot.prp. nr. 75 (1983–1984) side 18. Departementet peker der på at uttrykket «erstatningsansvar i kontraktforhold» dekker ulike forhold. Det omfatter dels «ansvar som oppstår fordi en part ikke oppfyller sine forpliktelser etter en kontrakt». Som eksempler nevnes selgers ansvar for forsinkelser og mangler, og forsikringsselskapets plikt til å betale forsikringssummen. Departementet slår fast at dette ansvaret helt ut reguleres av kontraktsrettslige og obligasjonsrettslige regler, og at det ikke vil være grunnlag for å anvende lempingsreglene i skadeserstatningsloven. Annerledes kan det etter departementets syn være «hvor den ene part volder skade hos den annen part i forbindelse med oppfyllelsen av en kontrakt». Her kan det være tale om «skade som er av en slik karakter at den også kunne være voldt av en annen enn parten». Departementet mener at lemping «etter forholdene [kan] være aktuelt» i disse tilfellene, som for eksempel ved «skade som en leier påfører den leiligheten han leier».
- (40) Justiskomiteen fremstår noe mindre nyansert i Innst. O. nr. 92 (1984–1985). På side 2 sier komiteen seg enig i at det «innføres en adgang til å lempe erstatningsansvaret for alle typer av skader, og i alle situasjoner hvor det foreligger erstatningsplikt utenfor kontraktforhold».
- (41) Disse uttalelsene gjelder altså lemping, ikke regress. De har likevel etter mitt syn en viss interesse. Her viser jeg til HR-2018-577-A *Nemi*. Også den saken gjaldt krav om regress for forsikringsutbetaling. Førstvoterende redegjør i avsnitt 43 følgende for lovhistorikken, herunder koblingen mellom lemping og regress i en tidligere bestemmelse i forsikringsavtaleloven 1930 § 25. I avsnitt 49 heter det at utviklingen av lempingsregelen likevel bidrar «til forståelse av overveielser som lå til grunn for avgrensningen av forsikringsselskapers regressrett». Jeg legger til at det er et visst sammenfall mellom hensynene bak reglene om henholdsvis lemping og regress. Både lemping og regressavskjæring kan gripe inn en ansvarsregulering mellom partene. Videre kan såvel lemping som regressavskjæring svekke prevensjonselementet.
- (42) På denne bakgrunn utelukker jeg ikke at regressavskjæringsreglene i skadeserstatningsloven §§ 4-2 og 4-3 kan få anvendelse selv om skaden er voldt innenfor rammen av en kontrakt. Dette kan etter en konkret vurdering være aktuelt hvor en kontraktspart påfører medkontrahenten en skade som like gjerne kunne vært voldt av en tredjeperson. Slik denne saken ligger an, er det ikke grunn til å utdype dette nærmere.
- (43) I dette tilfellet er den fysiske skaden voldt av en person som sto i kontraktsforhold til kommunen. Denne skaden kunne i og for seg vært forårsaket av en annen enn kommunens kontraktspart. Men *kommunens* ansvar bygger på husleiekontrakten og husleieloven § 5-8, jf. § 5-1. Jeg ser dette som et rent kontraktsrettslig ansvar som ingen andre enn kommunen kunne pådratt seg. Anvendelse av regressavskjæringsreglene i slike tilfeller ville grepet inn i den avveide risikofordelingen som husleiekontrakten og husleielovens

bestemmelser bygger på. Etter mitt syn får ikke skadeserstatningsloven §§ 4-2 og 4-3 anvendelse i en slik situasjon.

- (44) Gjensidiges regresskrav er etter dette ikke avskåret etter skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2.

Kan regresskravet avskjæres på ulovfestet grunnlag?

- (45) Som nevnt har Høyesterett i flere avgjørelser slått fast at den som har dekket en annens forpliktelse, i utgangspunktet kan kreve regress. Avskjæring av regress krever «særskilt hjemmel», jf. Rt-1997-1029 *Mofrakt* på side 1036.
- (46) Rana kommunes anførsel om avskjæring på ulovfestet grunnlag tar utgangspunkt i avgjørelsen inntatt i Rt-2003-1601. Saken gjaldt spørsmålet om en kommune kunne kreve utgiftene til pleie av og omsorg for en trafikkskadet person dekket av den skadevoldende motorvognens forsikringsselskap. Høyesterett kom etter en samlet vurdering til at det ikke var regressadgang.
- (47) I 2003-saken anførte kommunen at den nevnte rettssetningen i *Mofrakt*-dommen også måtte gjelde «når det offentlige dekker en annens tap», se avsnitt 38. Førstvoterende mente at det neppe var «grunnlag for et så generelt utgangspunkt når det gjelder offentlige ytelser, i hvert fall ikke for helse- og omsorgsytelser som tilbys befolkningen i sin alminnelighet uavhengig av om ytelsen kompenserer et tap som er lidt ved en erstatningsbetingende begivenhet». Deretter uttaler han i avsnitt 39:
- «Mangelen på positiv lovhjemmel for regressadgangen er ikke avgjørende for mitt syn på saken. Spørsmålet om kommunen har regressrett eller ikke, må avgjøres ved en samlet vurdering av det foreliggende rettskildemateriale med utgangspunkt i regresskravets karakter, herunder rekkevidden av en dom i kommunens favør. Det følger av det jeg har sagt at det ikke, slik kommunen anfører, kan stilles krav om klarhet og utvetydighet i de rettskilder som skal kunne begrunne avskjæring av regress.»
- (48) Dommen viser at avskjæring av regress ikke forutsetter lovhjemmel. Men saksforholdet var spesielt – saken gjaldt altså det offentliges regress for lovpålagte helseytelser. Førstvoterende peker i avsnitt 41 på at regress i slike tilfeller «ville innebære en ny dimensjon i det økonomiske oppgjøret ved erstatningsbetingende personskader». I avsnitt 43 fremhever han at innrømmelse av regress ville kunne ha «konsekvenser av dels uoverskuelig karakter». Førstvoterende fant også holdepunkter i lovhistorikken for at lovgiver mente å avvike regressretten for det offentliges helse- og omsorgsutgifter etter personskader, se særlig avsnitt 46.
- (49) Dommen har på denne bakgrunn ikke særlig overføringsverdi til vårt tilfelle. Her minner jeg dessuten om at nyere avgjørelser har bekreftet rettssetningen i *Mofrakt*-dommen om at utgangspunktet er regress, og at unntak krever «særskilt hjemmel», jf. for eksempel HR-2019-2386-A avsnitt 34. Men 2003-avgjørelsen viser som nevnt at regress kan avskjæres uten hjemmel i lov. En særlig begrunnelse må være tilstrekkelig – utgangspunktet om regressrett kan fravikes hvis rettskildefaktorene samlet sett gir klare holdepunkter for det.

- (50) Vår sak gjelder et forsikringssselskaps krav om regress mot ansvarlig skadevolder for erstatning utbetalt etter tingskade. Dette er regulert i skadeserstatningsloven § 4-3, jf. § 4-2, men i utgangspunktet bare for ansvar utenfor kontrakt. Lovgiver har valgt å holde regresskrav i kontrakt utenfor bestemmelsenes anvendelsesområde. Det ville da etter mitt syn være betenkelig å etablere en avskjæringsregel for kontraktansvar på ulovfestet grunnlag. Dette ville dessuten innebære en flytting av ansvaret bort fra den siden som har ansvaret for kontraktsbruddet, og det ville gripe inn i risikofordelingen som følger av husleiekontrakten og husleieloven. Kommunens anførsel kan etter dette ikke tas til følge.
- (51) Gjensidiges regresskrav kan ikke avskjæres på ulovfestet grunnlag.

Konklusjon og sakskostnader

- (52) Jeg er kommet til at lagmannsrettens dom bygger på feil rettsanvendelse. Dommen må oppheves.
- (53) Gjensidige har vunnet saken og har krav på sakskostnader for Høyesterett etter tvisteloven § 20-2 første ledd, jf. § 20-8 første og tredje ledd. Selskapet har krevd dekket sitt salær med 147 000 kroner. Kravet tas til følge.
- (54) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom oppheves.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Rana kommune til Gjensidige Forsikring ASA 147 000 – etthundreogførtisjutusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.

- (55) Dommer **Ringnes:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (56) Dommer **Sæther:** Likeså.
- (57) Dommar **Høgetveit Berg:** Det same.
- (58) Dommer **Falkanger:** Likeså.
- (59) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Lagmannsrettens dom oppheves.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Rana kommune til Gjensidige Forsikring ASA 147 000 – etthundreogførtisjutusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dommen.